

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De contritionis veritate aureum opus Fratris Joa[n]nis
Viualdi de Monte regali. ordinis fratrum predicatoru[m]
sacre pagine professoris**

Vivaldus, Joannes Ludovicus

[Augsburg], 1518

VD16 V 1772

De peccato inuidie.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30734

De peccō Inuidie Fo. LXVIII.

Egerz orantī mensa negata mībi est
Ut corpus redīmas: ferrūq; patieris z ignes
Arida nec sītēs ora lauabis aqua
Ut valeas animo quicq; tolerare negabis
At p̄cium pars hec: corpore mal' habet.
Sepe refer tecū scelerate facta puella
Et pone ante oculos oīa damna tuos.

Et itez ibidē

Hec Ouidi'.

Ut autē forti' libidinosos eterne mortis laq̄os dirūpere valeas humilia te
Ipsum corā purissimā ygīne: qz ipa est fons lymptidissim' totū puritatis atq; Nō ad
mūdīcie. Clama ḡ totis reassumptis vīrib; z dīc cum Dauid: Dirupisti dñe dñm testū
vīncula mea: tibi sacrificabo hostiā laudis. Et itez. Laq̄us cōrrit' est z nos chīz z pu
liberati sumus. Ex dīctis līq̄t ad puz q; plura sunt remedia cōtra luxuriā. Si rissimā y
gūt scire cupis quot sunt filie aut q̄t modis pōt q̄s offendere in peccō luxurie: leginem est
ge versus sequētes.

optimuz
remediū

Luxuriā sequit' fur: stuprū: raptor: adulter.
Incestus: sacrū: mollit: sodo. z tra iumēta
Est cecus: est audax: nīmū incōstans z amor
Incautus: p̄ces: p̄rēnt iussa diuina
Atq; simul vētura bona: p̄sentia p̄fert
His q; seruserint p̄perua damna subibūt
Et q; suppeditat' celestia regna trīphant.
De peccato inuidie.

Dura explicauimus de trib; peccatis: superbia: auaritia z luxuria. q̄ sunt tres vīrūle radices omnīū peccōz: iuxta illud
i. Jo. ij. ca. Omne qd est in mūdo: cōcupiscētia carnis est: z cōcupia
oculoz z supbia: vite. Nunc igit' sup̄est vt breuissime de q̄ttuor alijs
mortalib; p̄tractem' z p̄mo de Inuidia: q̄ fm Joannē Damascē. z sanctum
Tho. in. ij. q. xxxvj. ar. j. est tristitia de alienis bonis. Vel fm Aug. Inuidia
est odiū felicitatis aliene. Vel vt ait Seneca ad Lucil. Inuidia dolor est animi
ex alienis cōmodis. Jō scito q; nulli inuideryt bonitate p̄ditus: vt idē ait. Ut
inuidus dicit' q̄si nō vidēs libēter bonū alteri'. Vel fm Isido. in. x. li. etymol.
Inuidus dicit' est ab inuidēdo felicitati alteri'. Sūt em̄ inuidi semp tristes
ac merore cōfecti. Hinc Hierony. scribēs ad demetriā vīrginē epla incipit. Si
summo ingento pariq; fretus sciētia: dicit sic. Quid inuide oro te delectatio
nis p̄kat inuidia: quē secretis quibusdā consciētie yngul' liuor ipse decerpit: z
alienā felicitatē tormētū ei' facit. Et ad ascellā ygīne epla incipit: Si tibi pu
res grās a me referri posse: ita inq̄t. Inuidia p̄mū mordax tui. Sathane cal
liditas sp̄ scā p̄segrīs. Hec hiero. Etia m̄gr Alan' in li. de cōplāctu nature dī
sic. Inuidia qd mōstrōsi' mōstrū: aut qd dānosū' dānū: Que culpabilior cul
pa: q; penaltor pena: Hec est erronee cecitatz abyssus humane mēt' in fern': cō
rētiōis stimūl': corruptiōis acule'. Qui sūt inuidie mor' nīsi humane tranq̄l
lītat' hostes: hūane rētiōis satellitē: animi laborātis vīgiles hostes: aliene
felicitatis excubie: Hec Alan'. Chry'st. qz sup̄ Barth. sic ait. Inuidia que
semp sibi inimica est. Nā q; inuidet: sibi qdem ignominia facit. Illi autē cui in
uidet gloriā parit. Et idcirco inuidia vt ait Prosper in suum auctozē reciproz
ca est: de bono alterius rabsēctis animi cruciatus. Propterea Gregorius in
v. libro moralīū ca. xxxiiij. dicit sic. Nā cū deuterū cor liuoris putredo corrupe
rit ipa quoq; exreriora indicant q̄ grauit'er animum vesania instigar. Coloz
quippe pallore afficit: oculi depmunt: in ens accenditur: z membra frigescunt
fit in cogitaciōe rabies: in dentibus stridor. Lung; in latebris cordis cresces

De peccato

abscondit odium: dolore ceco tenebrat conscientia vulnus inclusum: Nil letum de proprijs liber: quia tabescere mentem suam pena lauciat: quam felicitas torquet aliena. hec Greg. Et dicitur per quod inuidia est quedam tristitia mordax sui.

Inuidia agit oēs status ecclie dei sed magis ac magis sapientes et literatos.

Inuidia est quedam putrida rabes que oēs status ac conditiones hominum agit ac perturbat. Semp̄ em̄ inter pares floruit inuidia. Et sicut Galearius maximus ait. Nulla tam modesta felicitas: que malignitatis dentes

Viri lra vitare possit. Sola quippe misera caret inuidia: ut idē subiungit. Nihilominus
ri sūt ma nus viri religiosi: et qui sunt litteris eruditi ac scientia ornati: grammatici/logici/
xime in poete/historici/oratores/turiste/medici/phi/astrologi/ et doctores catholice
uidi vt magis ac magis isto vicio infecti ac maculati vident. Nam vnus ex inuidia non
plurimū. men alterius extinguere conat: aut rationibus aut verborum stratis: siue argutis:
siue opinionibus vel suasionibus. Cum em̄ omnes accendant ad studia: gloria: ut ait
Tullius. Ideo liuore inardescunt atque alter alter superare nitunt. Vere clarissimi
ma luminaria sunt Terentius: Virgilius/ac Marcus tullius que a cunctis tanquam
veri illustratores latine lingue laudibus extollunt. Verum: nec stimulos inuidie:
die: nec caninos dentes potuerunt euadere: quoniam improperia ac conuicia plurimum
ma ab emulis et maluolis passi sunt. Vnde diuus Hiero. de locis et nominibus he
braicorum questionum. Et est principium epistola inquit. Cum in principijs librorum debeant
secuturi operis argumenta proponere cogor prius respondere maledictis Terentij
quippe sustinens: que comediarum plagos in defensione sui scens dabat. Urgebat
eum L. latinus nostro luctio filius et quasi publici erarij poetam furem criminabat

De Terē
tio.

De Vir
gilio.

Hoc idē passus est ab emulis suis V. Atuanus vates: ut cum quosdam versus homi
meri transfulisset ad verbum copilator veterum diceret. Quibus ille respondit ma
gnarum esse virum clauam herculis extorquere de manu. Sed et Tullius qui in arte
eloquentie stetit rex oratorum et latine lingue illustrator: repetundarum accusatus a gre
cis. Non minus ergo se contra me paruum homunculum immunde sues gruniat et pe
dibus margaritam pulcē: cum aduersus viros doctissimos: et que gloria inuidia supe
rare debuerat liuor exarsit. hec Hiero. Sunt alij que dum in eloquentia volu
tant: immemores sui fiunt et a ratione deuoluunt. Isti multo magis fumos ac ne
bulas lectoribus spargunt quam aut precepta salutis dare: aut scholas spiritus sancti in
gredi valeant. Quorum Laurentius valla vnus est: totus vallatus vento et aura hu
manam fauoris. Hic totus inuidia liuidus aduersus plurimos illustres viros
in contumeliam prumpit. Nec erubuit contra eruditissimum ac sanctissimum Isidorum
episcopum ispalensem cuius laus et gloria per omne corpus ecclesie resonat ausu temera
rio conuicia multa euomere. Vnde in elegantijs suis vbi tractat de prioribus orationibus:
dicit sic. Aut tres illi tanquam triuistri: de quorum principatu inter eruditos querunt:

Contra
Lauren
tium valla

Donatus Seruius: Priscianus: quibus ego tantum tribuo: ut post eos quicumque alij
quid de latinitate scripserunt balbutire videant. Quorum primus est Isidorus in
doctores: Ebrardus: hugurio: catholicon. hec ibi. Sed quantum rhetor noster
qui sibi videtur sententiarum linum errauerit: satis liquet his que aurea scriptura illorum qui
bus detrahit diligentius inspexerint. Aliter em̄ audita aliter visa narrant. Quod
em̄ diligentius ac melius intelligimus: melius perferimus. Sunt qui volunt magis
glis ledere quam intelligere. Et sunt nonnulli: ut ait Hieronymus: que in eo se doctos
ostentare volunt si omnium dicta lacerent. Idcirco admirare non desino quod hic ora
tor totus in vituperationibus et eloquentia occupatus: et que magis ornatum verbo
rum quam perfectum animarum querit: sanctum Isidorum mordere presumpserit. Sed recorda
tus sui illius verbi Esopi. Equari vult rana boui. Et ite animalia impfe
cta/musce/aranee/vermes/pulices/ac cynifes/homini atque ceteris animalibus
bus perfectis infesta sunt. Falsitas quorum verborum etus facile agnoscit: illis recogit